

Sista chansen

Tone Wästborn, åk 9, Karlsängskolan, Nora

Timme efter timme med dunka dunka-musik har tagit ganska hårt på Sams öron. Det känns som om de blöder. Med det är värt det. Hon har fått säga hejdå till alla de personer hon inte hann träffa på skolavslutningen, dansat på ett biljardbord för första gången och blivit den nya mästaren i snurra flaskan. Om man nu kan vinna i den leken.

Sam kollar på klockan i badrummet. 00.34. Festen borde börja dö snart. Fast ändå så hör hon hundratals människor dansa för fullt nere på nedervåningen. Hon tar upp sin mobil för att ringa morsan och ser att hon redan försökt nå henne sex gånger ikväll. "Shit, shit, shit!" tänker Sam. Hon ser inte fram emot den utskällningen imorgon bitti. Precis när hon ska skicka iväg något snabbt ihopkastat sms till morsan, öppnas badrumsdörren med en väldans fart. Fan, hon måste ha glömt låsa. Hon förbereder sig mentalt för den pinsamma konversation hon nu kommer behöva ha. Men både hon och den andra personen stannar upp när de ser varandra.

"Sam? Trodde inte jag skulle träffa dig här" ler en person Sam aldrig trodde hon skulle se igen. En person hon inte pratat med på ett år. Hennes före detta lagkamrat som flyttade till Stockholm på grund av ett prestigefyllt fotbollsgymnasium, Hannah.

Det tar ett tag för Sams hjärna att faktiskt fatta att hon ska svara Hannah. Att förstå att hon faktiskt står framför henne. "Vadå, på den här festen?" småskrattar hon nervöst.

"På toaletten", svarar Hannah med ett flin och stänger dörren bakom sig och låser. "Gömmer du dig från partyt?"

"Lite så. Jag har märkt att de kallar det öronbedövande musik av en anledning."

Hannah skrattar till och det får Sams kinder att hetta till. På det sättet bara Hannah kan.

De står i tystnad en stund och tar in varandra. Hannah har sitt gyllene röda hår uppsatt i en komplicerad fläta. Håret skriker nästan mot det kritvita ansiktet. Hon har

knappt växt något på längden, men hennes ansikte ser mognare ut på något sätt. Kanske är det för att hennes sommarfräknar inte kommit fram än. Hon har på sig en vit klänning med en läderjacka över och röda Converse.

”Hur går det på gymnasiet?” försöker Sam för att få fart på konversationen.

”Bra. Bara bra.” Hannah sätter sig på badkarskanten medan Sam står kvar och lutar sig mot handfatet. ”Saknar det här dock. Den här staden, människorna, laget...dig.”

Golvets är plötsligt väldigt intressant tycker Sam.

”Ja, det är en fin stad...” Hon tittar upp på Hannah och hinner precis fånga glimten av besvikelse i hennes ansikte, innan hon blinkar och leendet och ögonen är tillbaka till det normala. Tystnaden fyller rummet igen. Kväver henne. Så många saker Sam velat säga till henne, fråga henne. Och nu när hon äntligen har chansen, är hon lika pratglad som en fågelskrämma.

”Så hur har det senaste året varit? Skaffat nån pojkvän än?” frågar Hannah som om hon inte redan vet svaret på frågan. Det gör Sam arg.

”Nej, nej ingen pojkvän.” Hur skulle hon ha skaffat det när den enda hon tänkt på i ett års tid är Hannah? ”Jag har mest fokuserat på fotbollen. Tänkte försöka göra dig sällskap borta i Stockholm.”

Ett förvirrat ansiktsuttryck tar över Hannahs ansikte. Hon får det här vecket mellan ögonbrynen som Sam alltid brukade reta henne för, men i hemlighet älskade.

”Vadå?! Har du sökt?”

Sam nickar ivrigt. Hannahs ansikte exploderar av chock och glädje. Hon skriker till av lycka och hoppar upp för att krama henne. Den plötsliga kroppskontakten överraskar Sam, men det tar inte lång tid tills hon kramar henne tillbaka.

”Det kommer bli jättebra”, viskar Hannah i hennes öra. Att få känna värmen av hennes andedräkt i sitt hår får Sam att aldrig vilja släppa taget. Så det gör hon inte heller. Ingen av dem gör det faktiskt. De står där i vad som känns som flera minuter. Båda rycker hastigt till när någon börjar rycka i handtaget.

”Är du klar där inne snart eller? Vissa behöver gå på toaletten här!” skriker någon, tydligt berusad, från andra sidan dörren.

Hannah och Sam kollar på varandra.

”Kom, det finns säkert något roligare ställe att vara på än den här toaletten”, säger Hannah lugnt och tar Sams hand.

Sam och Hannah går i tystnad på den tomma gatan, under den svaga gatubelysningen. Deras armar nuddar varandra vid varje steg. På något telepatiskt sätt hade de kommit överens om att lämna festen och hitta en lugnare plats att prata på. Utan att själv märka det så har Sam lett dem till sitt favoritställe på denna planet. En liten kulle där man har utsikt över hela staden. Hon brukar gå hit när hon behöver tänka, eller andas.

Hannah går fram och sätter sig på gräset och klappar på platsen bredvid sig. Sam tar ett snabbt mentalt fotografi på Hannah och den vackra utsikten innan hon går och sätter sig. Det är något speciellt med småstäder på kvällen. Tystnaden är kaotisk och fridfull på samma gång. Musik, skratt och glädje kan höras från alla olika håll i staden. Frihet i luften.

”Vad gör du här förresten?” Det är först när hon frågar det som Sam fattar att hon inte har någon aning om varför Hannah är tillbaka i stan.

”Jag ska vara här under sommaren hos min mormor och morfar. Min tränare sa att jag inte borde överbelasta mig under sommaren så vilket ställe är bättre att ta det lugnt på än här?”

Hela sommaren. Den här kvällen kanske inte behöver ta slut trots allt.

”Så du ville inte stanna borta i Stockholm, med dina nya vänner och alla snygga Stockholmsgrabbar?” Båda två skrattar, som om det vore ett skämt och Hannah knuffar till Sam lekfullt på axeln. Men båda vet att det var en genuin fråga.

”Ja, säkert. Jag och...vilka grabbar?”

”Men sluta, jag slår vad om att du är den tjej som alla killar skulle dö för att få vara med.” Sam vet, för det är precis så hon känner. Hannah fnyser och småskakar på huvudet till svar.

”Det spelar ingen roll”, säger Hannah tyst och leker med gräset mellan fingrarna.

”Varför?” En simpel fråga som inte alls behöver förändra någonting, men som också kan förändra allting. En lång stund är det bara syrsor som svarar henne och Sam är rädd för att hon förstört allt. Förstört det här ögonblicket och sin chans att få

tillbaka Hannah i sitt liv. Precis när hon är på väg att ta tillbaka det hon precis sagt och rädda situationen, så hör hon en viskning.

”För att de är inte du.”

Svaret chockar Sam samtidigt som det inte gör det alls. De har bara aldrig pratat om det högt förut. Hon vet inte vad hon ska svara. Hon vill egentligen inte svara. Men hon vet precis vad hon vill göra.

Försiktigt tar hon sin darrande hand och lägger den på Hannahs kind. Hon gör allt väldigt långsamt. Ger Hannah gott om tid att avbryta henne, säga nej och skratta bort det. Men det gör hon inte. Inte ens när Sam börjar luta sig framåt. Nej. Hon möter henne. Hennes läppar är mjuka och smakar... lycka. Det är det enda sättet hon kan beskriva det på. Sam känner hennes händer utforska hennes hår, dra henne närmare och smeka hennes rygg. Men Sam vågar inte släppa hennes ansikte. Rädd att hon ska förstöra någonting. Fem års uppbyggnad har lett till det här ögonblicket och Sam har aldrig haft en sådan explosion av känslor. Hade NASA använt hennes känslor som raketbränsle så hade de redan nått ett annat universum vid det här laget. Hon önskar att hon kunde leva i den här kyssen, på den här kullen, med Hannah för alltid.

Men till slut säger lungorna ifrån och de tvingas släppa varandra. Ett långt tag sitter de bara nära, tar in vad som precis hänt och vad det kan betyda.

”Så...” börjar Sam utan att avsluta.

”Så?” frågar Hannah nervöst.

”Varför har vi aldrig gjort det där förut?!” skrattar Sam. Hannah andas ut och lägger sig ner i gräset. Lite för långt bort tycker Sam.

”Gör inte så där, du skrämde mig”, fnittrar Hannah.

”Vadå? Vad skulle jag möjligtvis kunna klaga på?” Hon lägger sig ner bredvid Hannah. ”Jag fick precis kyssa den vackraste människan på den här planeten.” Hannah vänder sig mot Sam och smeker hennes kind.

”Det finns inte så mycket jag kan klaga på heller.” Hennes blick gör fortfarande Sam nervös. Men hon kan inte få nog av den.

”Jag har verkligen saknat dig.”

Frågor att diskutera:

Varför tror ni att det tog fem år för Sam och Hannah att kyssa varandra?

Vilka ja-signaler får Sam från Hannah som får henne att våga böja sig fram för att kyssa henne?

För att beskriva Sams starka känslor använder författaren en metafor: "Hade NASA använt hennes känslor som raketbränsle så hade de redan nått ett annat universum vid det här laget." Kan ni komma på fler metaforer eller liknelser för att beskriva en stark lyckokänsla eller tvärtom, om man är väldigt olycklig? (Låt idéerna flöda fritt och prata först efteråt om vilka som är bra och vilka som inte är bra.)